

Effects of an Empowerment Program on Mothers' Self Efficacy in the Care of Children with Developmental Delays *

Rungsinee Palapirom, Tassanee Prasopkittikun, Kannikar Vichitsukon

Corresponding author: T. Prasopkittikun

E-mail: nstpk@mahidol.ac.th

Rungsinee Palapirom RN MNS
Registered Nurse, Sena Hospital,
Phranakhon Si Ayutthaya, Thailand

Tassanee Prasopkittikun RN PhD
Associate Professor, Faculty of Nursing,
Mahidol University,
Bangkok, Thailand

Kannikar Vichitsukon RN MSc
Associate Professor, Faculty of Nursing,
Mahidol University,
Bangkok, Thailand

* Master's thesis, Faculty of Graduate studies,
Mahidol University

This study is financially supported by
Thailand Nursing and Midwifery Council
and is awarded the Honorable Mention
Award Master's Degree Level/ Applied Health
Science 2010 from Mahidol University.

Abstract

Purpose: To determine the effects of an empowerment program on mothers' self-efficacy in care for children with developmental delay.

Design: Quasi-experimental study comparing mothers receiving an empowerment program, and those receiving routine care.

Methods: The sample comprised 50 mothers of children with developmental delays who received services at the Child Development Promotion Clinic at Sena Hospital and the Clinic for Child Development Stimulation at Phranakhon Si Ayutthaya Hospital in the province of Phranakhon Si Ayutthaya. Through convenience sampling, the subjects were divided into two groups, control and experimental, containing 25 subjects each. A matching technique with child age and Down's syndrome was also used. The control group received routine nursing care while the experimental group received care in compliance with the empowerment program. Care was provided four times over a period of five weeks. Data were collected by using interview form gathering information about the mothers and children, and a self-administered questionnaire entitled the Perceived Self-efficacy in Care for Children with Developmental Delays. Descriptive statistics and the Mann-Whitney U test were used for data analysis.

Main findings: The experimental group had higher scores of perceived self-efficacy in the care of children with developmental delays than the control group with statistical significance ($p < .001$).

Conclusion and recommendations: The empowerment program for mothers had the effect of increasing perceived self-efficacy in the care of children with developmental delays. Thus, an implementation of this empowerment program in nursing practice with the mothers of children with developmental delays should be promoted. Increased the mothers' self-efficacy may result in enhanced quality of life of these children.

Keywords: empowerment, perceived self-efficacy, children with developmental delays

ผลของโปรแกรมการสร้างพลังใจในมารดาต่อการรับรู้สมรรถนะของตนเองในการดูแลเด็กพัฒนาการล่าช้า *

รังสิดี พลากิรัมย์ ทัศนีย์ ประสภภิตติคุณ กรรณิการ์ วิจิตรสุคนธ์

Corresponding author: ทัศนีย์ ประสภภิตติคุณ
E-mail: nstpk@mahidol.ac.th

รังสิดี พลากิรัมย์ RN MNS
พยาบาลวิชาชีพพระตบขันานุการ โรงพยาบาล
เสนา อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ทัศนีย์ ประสภภิตติคุณ RN PhD
รองศาสตราจารย์ ภาควิชาการพยาบาล
กุมารเวชศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล

กรรณิการ์ วิจิตรสุคนธ์ RN MSc
รองศาสตราจารย์ ภาควิชาการพยาบาล
กุมารเวชศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล

*วิทยานิพนธ์หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสภาการพยาบาลและ
ได้รับรางวัลวิทยานิพนธ์ดี ประจำปี 2553 ระดับ
ปริญญาโท กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพประยุกต์
จากมหาวิทยาลัยมหิดล

J Nurs Sci 2010;28(4): 68 - 75

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการสร้างพลังใจต่อการรับรู้สมรรถนะตนเองของมารดาในการดูแลเด็กพัฒนาการล่าช้า

รูปแบบการวิจัย: การวิจัยกึ่งทดลอง โดยเปรียบเทียบระหว่างมารดากลุ่มที่ได้โปรแกรมการสร้างพลังใจ กับมารดากลุ่มที่ได้รับการดูแลตามปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย: กลุ่มตัวอย่างเป็นมารดาของเด็กพัฒนาการล่าช้าที่มาใช้บริการในคลินิกส่งเสริมพัฒนาการเด็ก โรงพยาบาลเสนา และคลินิกกระตุ้นพัฒนาการเด็ก โรงพยาบาลพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 50 ราย การเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นแบบสะดวก ใช้การจับคู่อายุของเด็กและการมีกลุ่มอาการดาวนซ์ของเด็ก แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองกลุ่มละ 25 ราย กลุ่มควบคุมได้รับการดูแลตามปกติ กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการสร้างพลังใจ 4 ครั้ง รวมเป็นเวลา 5 สัปดาห์ รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ข้อมูลของมารดาและบุตร และแบบสอบถามการรับรู้สมรรถนะของตนเองในการดูแลบุตรที่มีพัฒนาการล่าช้า วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนาและการทดสอบแมนนิตนีย์ ยู

ผลการวิจัย: ภายหลังเข้าร่วมโปรแกรม กลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้สมรรถนะของตนเองในการดูแลเด็กสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$)

สรุปและข้อเสนอแนะ: โปรแกรมการสร้างพลังใจสำหรับมารดามีผลให้การรับรู้สมรรถนะของตนเองในการดูแลเด็กพัฒนาการล่าช้าเพิ่มขึ้น ฉะนั้นควรส่งเสริมการนำโปรแกรมการสร้างพลังใจไปประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติกับมารดาของผู้ป่วยเด็กพัฒนาการล่าช้าเพื่อให้มารดามีการรับรู้สมรรถนะของตนเองเพิ่มขึ้นอันจะนำไปสู่คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นแก่เด็กกลุ่มนี้ต่อไป

คำสำคัญ: การสร้างพลังใจ การรับรู้สมรรถนะของตนเอง เด็กพัฒนาการล่าช้า